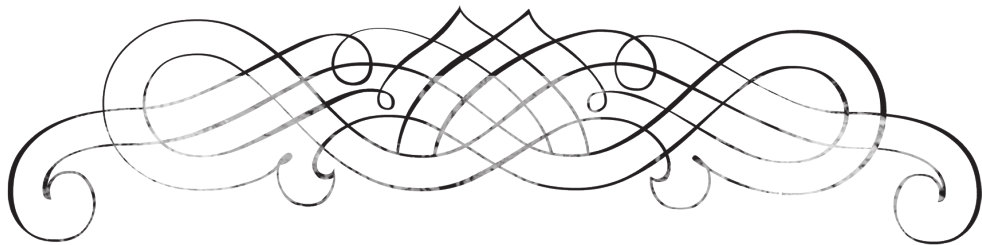

A person in a blue coat and hat walks away from the viewer on a dirt path through a field of tall grasses and wildflowers. The scene is set at sunset or sunrise, with a warm, golden light illuminating the sky and the path. The sky is filled with soft, white clouds, and the sun is low on the horizon, creating a long shadow for the person. The overall mood is peaceful and contemplative.

Het
LIED
van de
HERDER

*Een psalm verandert
het leven van twaalf mensen*

Betsy Duffey & Laurie Myers

Betsy Duffey & Laurie Myers

Het
LIED
van de
HERDER

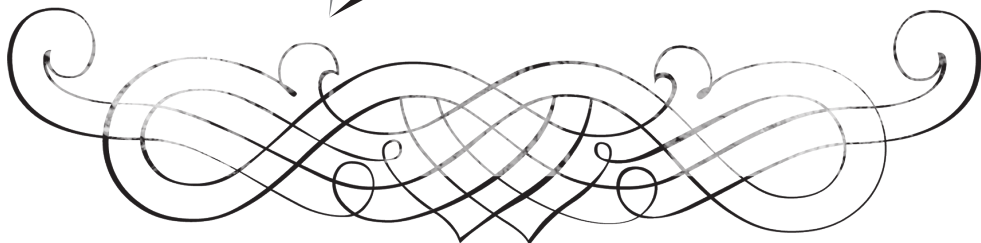
*Een psalm verandert
het leven van twaalf mensen*

Roman

Vertaald door Willem Keesmaat

Voorhoeve

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Shepherd's Song* bij Howard Books, onderdeel van Simon & Schuster, Inc.
© Betsy Duffey en Laurie Myers, 2014

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBG-vertaling 1951

Vertaling Willem Keesmaat
Omslagbeeld Howard Books
Ontwerp omslag Mark Hesseling
Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk
ISBN 978 90 297 2511 8
ISBN e-book 978 90 297 2512 5
NUR 302

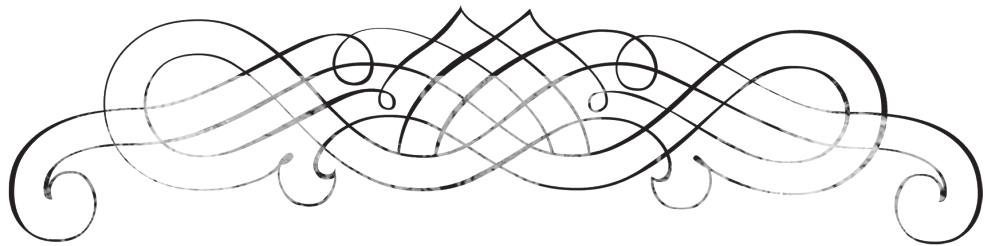
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Alzo zal mijn woord,
dat uit mijn mond uitgaat, ook zijn;
het zal niet ledig tot Mij wederkeren,
maar het zal doen wat Mij behaagt en dat volbrengen,
waartoe Ik het zend.
(Jesaja 55:11)

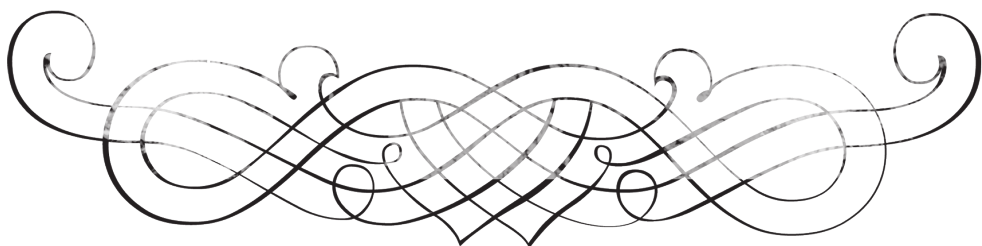
De Here is mijn Herder
Psalm 23

De HERE is mijn Herder, mij ontbreekt niets;
Hij doet mij nederliggen in grazige weiden;
Hij voert mij aan rustige wateren;
Hij verkwikt mijn ziel.
Hij leidt mij in de rechte sporen
om zijns naams wil.
Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis,
ik vrees geen kwaad,
want Gij zijt bij mij;
uw stok en uw staf, die vertroosten mij.
Gij richt voor mij een dis aan
voor de ogen van wie mij benauwen;
Gij zalft mijn hoofd met olie,
mijn beker vloeit over.
Ja, heil en goedertierenheid zullen mij volgen
al de dagen van mijn leven;
ik zal in het huis des HEREN VERBLIJVEN
tot in lengte van dagen.

1

De Here is mijn Herder

Kate McConnell deed haar ogen open. Waar was ze? Er hingen felle lampen boven haar. Beweging. Het geluid van een gillende sirene.

Ze deed haar ogen weer dicht en opende ze nog eens, in de hoop dat dit op de een of andere manier allemaal weg zou gaan. Maar dat was niet zo.

Een ambulance. Ze lag in een ambulance.

Wat was er gebeurd?

Ze hoorde een mannenstem achter zich. ‘Een vrouw van rond de vijfenveertig met diverse verwondingen. Bloeddruk negentig over zestig. Hartslag honderdveertig. Vijfentwintig ademhalingen per minuut, kort en oppervlakkig.’

Elke bult of put in de weg bezorgde haar pijn, een verlamme pijn in haar borst en pijnsteken in haar rechterbeen. Kate probeerde naar haar borst te grijpen, maar haar armen waren vastgegespt. Ze lag ongecontroleerd te huiveren. Haar blauwe sweater en broek waren doorweekt – iets nats en plakkerigs. Bloed. Hij had het over *haar*.

Een korte flits: haar auto die over de gladde weg schoof, verbrijzeld glas en verkreukeld metaal. *Een auto-ongeval*. Er welde paniek in haar op. Ze had een ongeluk gehad.

De krant zou later weten te melden dat het het ergste ongeval was dat ooit op dat gedeelte van de I-95 was voorgevallen, tussen Washington en Baltimore: vijfentwintig auto's, zes vrachtwagens en één bus. Het was die maandag een graad of dertien geweest, een schitterende dag. Maar dinsdag was het gaan vriezen, wat nogal ongebruikelijk was voor oktober. Een plotseling opstekende sneeuwstorm liet binnen tien minuten

ruim vijf centimeter sneeuw achter die iedereen verraste, inclusief de chauffeurs op de I-95.

De stem achter haar vervolgde zijn kalme, klinische inschatting. ‘Wisselend bij en buiten bewustzijn. Vermoedelijk verwondingen aan het hoofd.’

‘Help,’ fluisterde ze. Elke ademteug voelde rauw aan. Ze kreeg niet genoeg lucht binnen. Duizelig. Ze probeerde het nog eens. ‘Help.’

‘Hou vol. Probeer wakker te blijven.’ Er boog zich een jonge man over haar heen, die oogcontact met haar maakte. Zijn stem klonk kalm, maar ze zag de bezorgdheid in zijn ogen.

Ze probeerde te knikken, maar dat lukte niet.

‘Blijf stilliggen. We zijn op weg naar het ziekenhuis.’

Alles in haar wilde zich losworstelen van de banden en de brancard, maar ze kon zelfs haar hoofd niet eens bewegen. Er straalde pijn vanuit haar borst en been naar de rest van haar lichaam.

Daar was de stem weer. ‘Ze bloedt hevig uit een snee in haar rechterbeen – het lijkt op een open breuk. Mogelijk interne bloedingen.’

Het bleef enkele seconden stil en het enige geluid dat ze hoorde, was het gegons van de banden over het asfalt.

‘Doe ik. We zijn er met een minuut of vijf à tien, afhankelijk van het verkeer.’

Wat was er gebeurd? Kate herinnerde zich de ochtend, toen ze zich van de ene activiteit naar de andere haastte en haar oude stationwagen zo hard op zijn staart trapte, dat hij helemaal begon te schudden. Even snel naar de supermarkt, terug naar huis, dan een ritje van dertig kilometer om een warme maaltijd naar een vriendin te brengen die herstellende was van een

operatie, daarna naar de stomerij en dan nog vijf dingen die op haar lijstje stonden. En toen was het begonnen te sneeuwen.

De stomerij. Ze was op weg geweest naar de stomerij, maar waarvoor ook alweer?

Ze voelde een hand op haar voorhoofd en ze deed haar ogen open. Het gezicht van de jonge man kwam weer in beeld. Zijn nerveuze ogen bestudeerden haar.

‘Hoe heet u?’

Ze probeerde zich te concentreren. Hoe ze heette?

‘Kate... McConnell.’ Ze hijgde elk woord eruit.

‘Uw geboortedatum?’

Ze probeerde antwoord te geven, maar het was allemaal te verwarrend. Er welden tranen op in haar ogen.

‘Het geeft niet. Zorg maar gewoon dat u wakker blijft.’

‘Wat is er gebeu...?’ Ze wilde haar zin afmaken, maar ze kreeg het gewoon niet voor elkaar.

‘U was betrokken bij een auto-ongeval op de snelweg.’ Hij controleerde haar pols. ‘Een kettingbotsing. Het is daar een puinhoop.’

Haar mond ging open, en weer dicht, waardoor haar vraag onuitgesproken bleef. Ze kreeg eenvoudigweg even geen woord over haar lippen.

‘Matt.’ Ze wist uiteindelijk hijgend de naam van haar zoon te noemen. ‘John.’ Haar man.

‘Er was niemand bij u in de auto. Blijft u maar gewoon rustig liggen. Alles komt in orde.’

Ze voelde het lichte heen en weer zwaaien van de ambulance wanneer die andere auto’s passeerde. De stem verdween naar de achtergrond en kwam weer terug. Ze sloot haar ogen.

Er kwam een nieuwe gedachte bij haar op. Ze zou kunnen sterven. Zou het zo aanvoelen, het einde? Zo snel? Terwijl er nog zoveel niet af was?

‘Ik denk niet dat mijn leven er zoveel toe doet,’ had ze tegen een vriendin gezegd. ‘Ik ben al bijna vijfentwintig jaar christen en ik heb nog niets bereikt. Ik kan geen enkele levende ziel aanwijzen op wie ik invloed heb gehad, zelfs niet in mijn eigen familie.’

‘Natuurlijk heb je dat wel. Je zit in het zangdienstcomité van de kerk, je brengt elke week maaltijden rond naar mensen die het moeilijk hebben en je schrijft altijd Bijbelteksten op voor mensen.’

‘Maar zijn dat dan belangrijke dingen?’ had Kate gevraagd. ‘Dingen die er echt toe doen?’

John. Hij deed ertoe. En Matt.

‘O, mam,’ hoorde ze Matt zeggen. ‘Dat geloof je toch allemaal niet echt?’

Matt had zijn geloof vaarwel gezegd toen hij naar de universiteit ging en kwam nu helemaal niet meer in de kerk.

Ze wist niet tot hem door te dringen.

Zou ze echt doodgaan?

Iemand tilde een van haar oogleden op. Het was de jonge man. Hij wierp een nauwkeurige blik in haar oog, alsof hij haar ziel bestudeerde.

‘Wakker blijven.’

Ze voelde de ambulance iets overhellen en toen de ruk van een snel genomen bocht.

‘Help,’ snakte Kate nog eens toen ze een stekende pijn in haar zijde voelde.

‘Blijf erbij, hè?’

Een golf duizeligheid. En toen niets meer.

John McConnell zat over de documenten op zijn bureau gebogen en met volle concentratie richtte hij zich op het onderzoek dat voor hem lag. Achter hem reikten kasten vol juridische boeken tot aan het plafond.

‘Meneer McConnell. Een telefoontje. Lijn drie,’ zei zijn secretaresse vanuit de deuropening.

‘Ik zei, geen telefoontjes.’ Zijn ogen bleven op het papier gericht.

‘Dat weet ik, maar...’

‘Ik ben me er echt wel van bewust dat we hier allemaal weg moeten.’

Vanuit zijn kantoor op de twaalfde verdieping had hij de sneeuw zien vallen. Er lag al vijf centimeter in zijn raamkozijn en er begonnen op het internet meldingen van ongevallen op te duiken.

‘Heb je die wijzigingen in het onderzoek van Johnson al doorgevoerd?’ vroeg hij.

Hij probeerde zich opnieuw te concentreren op het werk dat voor hem lag. Het was nogal ingewikkelde materie en nu was hij zijn concentratie kwijt.

‘Het is het ziekenhuis.’

Hij keek op. Haar bleke gezicht en grote ogen verbrijzelden zijn kalmte. Er voer een huivering van angst door zijn middenrif. Er was iets ergs gebeurd. Hij *wist* het gewoon. Hij liet

de hoorn in eerste instantie uit zijn vingers glippen, maar wist hem toen met een bevende hand naar zijn oor op te heffen.

‘Met John McConnell.’

‘U spreekt met het Metropolitan Medical Center. Er is een ambulance op weg hierheen.’

‘Is alles goed met hem?’ Johns stem klonk te hoog. Zijn gedachten vulden zich met beelden van Matt. Zijn zoon was een onervaren chauffeur en met deze sneeuw...

‘Meneer McConnell, het gaat om uw vrouw.’

‘Mijn vrouw?’

‘Ja. Kate McConnell. Ze heeft een ongeluk gehad. Ze wordt hierheen vervoerd.’

‘Hoe is het met haar? Wat is er gebeurd?’ Zijn gedachten werden overspoeld door miljoenen vragen. Hij zag Kate voor zich zoals hij haar vanmorgen had achtergelaten, toen ze de oude stationwagen stond vol te laden met de was voor de stomerij, enkele zakken gescheiden afval en maaltijden en lekkernijen voor vriendinnen.

‘Hé, je neemt ze toch niet *allemaal* mee?’ had hij gezegd toen hij haar met de chocoladecupcakes naar buiten zag lopen.

Kate had geglimlacht, waardoor er kuiltjes in haar wangen waren verschenen. ‘Ik heb er een paar voor jou bewaard.’

Hij raakte het briefje aan dat hij vanmorgen in zijn attaché-koffertje had gevonden. *Maak je over geen ding bezorgd.* Haar nette handschrift leek bijna los te komen van het hagelwitte papier.

Kate barstte van de energie en ook van het leven. Wat was er gebeurd?

‘Meneer McConnell? Bent u daar nog?’

‘Ja. Sorry.’

‘We hebben nog geen details, maar komt u alstublieft zo snel mogelijk hierheen.’

‘Ik kom er meteen aan.’

John McConnell liet het dossier voor wat het was en rende naar de lift.

Matt zat in de collegezaal toen hij zijn telefoon voelde trillen. Hij dacht erover om het te negeren. Het onderwerp van dit college had zijn interesse. Het enige andere wat zijn interesse had, waren zijn plannen voor het weekend. Het was vrijdag en hij wist nog niet hoe de komende dagen eruit zouden zien. Misschien had Joe kaartjes te pakken kunnen krijgen voor het Rusty Bucket-concert. Matt trok zijn telefoon uit zijn zak.

Noodgeval. Bel me.

Een sms’je van zijn vader. Dat was nogal ongewoon. Zijn vader belde hem vrijwel nooit, laat staan dat hij hem een sms’je stuurde. Er moest iets zijn gebeurd. Matt was blij dat hij achterin was gaan zitten. Hij liet zijn boeken open op zijn tafeltje liggen en glipte de gang op. Hadden ze de lege bierflesjes onder de veranda gevonden? Hij belde zijn vader. Zou hij nu een verhaal over zich heen krijgen over zijn drinkgedrag en alle juridische gevolgen die dat kon hebben?

‘Pa?’

Matt zette zich schrap voor wat hij over zich heen zou krijgen.

‘Er is iets met je moeder gebeurd, Matt. Ze heeft een onge-

luk gehad. Ze is met een ambulance op weg naar het Metropolitan.’

Plotseling viel alles weg: de gang, de collegezaal, het college dat hem zo had opgeslokt. Alles was verdwenen. De woorden die uit zijn telefoon kwamen, waren opeens alles.

‘Niet ma.’

Het wilde niet bezinken.

‘Wel, dus. Ik weet niet hoe ze eraan toe is. Kom zo snel mogelijk naar het ziekenhuis. Ik ben al op weg.’

Matt kreeg geen woord meer over zijn lippen.

‘Matt? Ben je er nog?’ Hij hoorde de bezorgdheid in de stem van zijn vader.

‘Ja.’

‘Lukt het wel om hierheen te rijden?’

‘Tuurlijk, pa.’

De verbinding werd verbroken.

Matt bleef als versteend staan. Zijn moeder. Dat *kon* niet. Ze was de sterkste persoon die hij kende. Hij had haar met het grootste gemak de moeilijkste situaties het hoofd zien bieden en ook nog eens diverse tegelijk. ‘Mega-ma,’ noemden zijn vrienden haar. Een kleine, blonde vrouw die alles onder controle had. Hij kon zich zijn Mega-ma niet in een ambulance voorstellen. Het moest iets anders zijn. Iemand had haar auto geleend. Zoiets.

Hij wachtte tot zijn telefoon weer zou beginnen te trillen, dat zijn vader hem zou terugbellen met de mededeling dat het allemaal één grote vergissing bleek te zijn. Maar wat als het *geen* vergissing was? Nee, zo moest hij niet denken. Hij moest zijn hersens bij elkaar houden. Hij moest naar het ziekenhuis.

'Laat mijn leven alstublieft zin hebben.'

Vlak voor een auto-ongeluk schrijft een vrouw de woorden van psalm 23 op een stukje papier voor haar zoon. Voor ze het bewustzijn verliest, spreekt ze nog een laatste gebed uit: 'Laat mijn leven alstublieft zin hebben.' Het papiertje begint een opmerkelijke reis over de hele wereld. Van een eenzame stomerijmedewerker tot een gewonde soldaat in Irak – de simpele maar prachtige woorden veranderen de levens van twaalf mensen voorgoed.

Een hartverwarmende en inspirerende roman over de kracht van het Woord, waarin de levens van twaalf mensen op ingenieuze wijze met elkaar verbonden raken.

Betsy Duffey doet veel coachingswerk onder dakloze vrouwen en spreekt regelmatig voor groepen. Haar zus Laurie Myers zet zich onder andere als verpleegkundige in voor mensen in nood. Ze schreven samen verschillende kinderboeken. *Het lied van de Herder* is hun eerste roman.

Voorhoeve

ISBN 978 90 297 2511 8

9 789029 725118

NUR 302

www.uitgeverijvoorhoeve.nl